

Sygn. akt IV CSK 712/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. D.
przeciwko Województwu [...] - Zarządowi Województwa [...] w [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800
(tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Powód W. D. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2015 r. występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawił w formie pytania: „czy decyzje administracyjne wydawane na podstawie art. 207 ust. 9 ustawy o finansach publicznych wiążą sądy cywilne w zakresie ustalenia czy oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dofinansowanie projektu ze środków publicznych jest skuteczne?”.

W odpowiedzi na skargę pozwane Województwo [...] wniosło o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej wykazanie wymaga sformułowania określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołania przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania juretycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w skardze pytanie stanowi jedynie przejaw wątpliwości powoda w kwestii, której pytanie to dotyczy, tj. zakresu związania Sądu określonymi decyzjami administracyjnymi. Skarżący, uzasadniając wniosek, ograniczył się do powtórzenia części argumentacji stanowiącej uzasadnienie jednego z zarzutów skargi, koncentrując się na wykazaniu jego trafności, pominął natomiast argumentację mającą przekonać o tym, że w sprawie wystąpił istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego wyjaśnienie budziłoby rzeczywiste, poważne wątpliwości, i wymagało analizy w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Postawione w skardze pytanie wraz z uzupełniającymi je wywodami wskazują, że skarżący w istocie zmierzał do poddania kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości zaskarżonego orzeczenia oraz trafności sformułowanego w skardze zarzutu, co nie stanowi przyczyny przyjęcia skargi rozpoznania.

„Zagadnienie”, na które skarżący się powołał, zostało sformułowane w oparciu o błędne założenie, iż podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia stanowiła niedopuszczalność drogi sądowej, chociaż Sąd nie zajął takiego stanowiska i nie odrzucił pozwu. Ponadto, skarżący, uzasadniając wniosek, opierał się na okoliczności, która nie stanowiła podstawy orzeczenia Sądu drugiej instancji. Sąd ten nie twierdził bowiem, że odstąpienie od spornej umowy uchyla się spod kontroli sądu, lecz przyjął, iż zasadnicze przesłanki tej oceny zostały wiążąco ustalone w ostatecznych decyzjach administracyjnych.

Stanowisko Sądu odwoławczego, dotyczące zakresu kompetencji organów administracji oraz sądów powszechnych w wypadku wydania decyzji o zwrocie przez beneficjenta środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich, pozostaje w zgodzie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w kwestii wzajemnego stosunku postępowań administracyjnych i sądowych w takich przypadkach (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 9/13, OSNC-ZD 2014, Nr A, poz. 12

oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13, niepubl. i z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 549/14, niepubl.).

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db

[aw]